

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλειστήν ιδρυόμεν γην των Παρθενώνων.

'Ενθακσά και χίλια κ'έπτά,
εὐτυχίας παντού και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—δι' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνδρομαί γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὸ φράγκα εἰναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ζένα ἑμας μερα—δ ἑκα φράγκα και' ἰσ τὸ χέρι.

Εικοστή τοῦ Γενάρη κ'ἑδδόμη
κ'ἡ Βουλὴ δὲν συζητεῖ ἀκόμη.

'Ἐδδομήντα κ'ἑπτά κ'ἑνθακσά,
φθάνου ζένοι και ζένας μὲ γρόσα.

**Τὸ ξύλινο ζευγάρι μελετᾷ
τὰ πρὸ τῆς ἐκλογῆς και τὰ μετὰ.**

μῆτε τροβαδούρων στήγοι,
ποῦ' ἔμπνοῦν και τοὺς ἀψύχους.

Βγάλε δυνατὴ φωνάρα
κ'ἔμνησε τὴν Κορδονάρα.
Σινακὰ και σινακὰ...
Ζήτω τοῦ Καλλιφρονᾶ.

Δὲν ἠκούσθη μπακαβόλα,
δὲν ἠκούσθη σκανιδά,
μὴν' ἐφώναξαν γιὰ φάλα
τῆς' Ἀθήνας τὰ παιδιὰ.

Νίκη, νίκη σωτηρία,
ποῦ λαμπρύνει τοὺς ἀγῶνας,
νέα πάλιν ἱστορία
τῶν τροπαίων τῆς Κορδόνας.

Δὲν ἐξόμνησαν ἡ γλώσσαις
τὴν ἰσχνὴν τοῦ σφαιριδίου,
μόνον ἀμαξιας καμπόσαις
'γύριζαν τοῦ Γενναδίου.

Μόλις ἐφεγγε τὰστέρι
τῆς αὐγῆς γλυκὰ γλυκὰ,
και μνήματα τὰ γέρι
ἐφερε Κορδονικά.

'Ἀνοστή κ'ἑδὼ κ'ἑκεί,
κ'ἔροροι δικαστικοί
'στῶν τμημάτων τὰ τεμένη
παραστέκου νοσταγμένοι.

'Ἐφερα γοργὸ τὸ βῆμα
μὲ τὴν πρώτην χαραυγὴν
'στῶν καλπῶν τὸ κάθε τμήμα
γιὰ νὰ μάθω ποῖος θά' βγῆ.

Μοναχοί συνομιλοῦν
και θερμὰ παρακαλοῦν
ἐν τῇ μέσῃ τῆς οἰχῆς
τῶν ἀγίων τὰς εἰκόνας
νὰ φωτίσουν ἐκλογετὲς
νὰ προσέλθουν' στοὺς ἀγῶνας.

Κ'ἄντι σάλου: ἐκεῖ πέρα
κ'ἄντι κίνηση νὰ βρῶ
'βρῆκα τὴν κακὴ σου μέρα,
τὸν κακό σου τὸν καιρό.

Και τόν' ἔλλαξε τραπὴ
'στοὺς ἱκετεύοντας φωνῆ,
ποῦ' νόμιζε, πῶς ἐβγαίνει μὲσ' ἀπὸ τῆς εἰκόνης:
μὴν κλαίτ' ἐπίτροποι πιπρὰ
μὲ τέτοια πράγματα μικρὰ,
και πάλι θά' λθουν ἐκλογῶν θορυβωδῶν ἀγῶνας.

'Ἐκλογὴ σαχλὴ και κρόα
σὰν κ'ἑαυτὴν τὴν χειμωνιά,
και μὲ χίλια ὄρο σταγὰ
ἐγινε ψαφροφορία.

'Ἐνόσω ζῆ κ'ἔφρίσεται τὸ κράτος τῶν θριάμβων
ἄς μᾶθῃ πᾶς κουτοεργετὲς
πῶς θά' θαυμάσῃ μ' ἐκλογαίς
τὰ μάτχα τῶν ἐθαύμων.

Κανεις δρόμος δὲν ἀντῆχει
μὲ βοῆς μεγάλης ἤχους.

Ἑλλάς καυμένη, μὴ λυποῦ,
 κί' ἂν βλέπῃς τώρα ποῦ και ποῦ
 ὀσθῆς κάλπαις με τὸ ζόρι
 νάρχωνται ψηφοφόροι.

Κί' ἂν μὲ τῆς κάλπης τὸ χορὸ
 δὲν βλέπῃς νὰ μεθῆνε,
 μὰ μετὰ κάμποσο καιρὸ
 πάλι δικοί σου θῆναι.

Πάλι θ' ἀνάφουῃ ἡ καρδιάς;
 τῶν ψηφοφόρων βλαίς,
 πάλι θ' ἀκούσῃς σανιδιάς,
 συνθήματα και φλόαις.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τοῦ μεγαλείου,
 τοῦ κύματος, τοῦ φλέγοντος ἡλίου;
 Ἐστὴν κάλπην κάθε δόξαν τῆς στηρίζει,
 τὸ κύμα μ' ἐκλογῶν ἀφρούς ἀφρίζει,
 κί' ὁ Φοῖβος τὴν κτυπῆ κατακορύφως
 σὰν ἕνας στοργικὸς και μέγας ψῆφος.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῆς τεμπελιάς,
 τῆς φλόας, τῆς Κορδόνας, τῆς Ἑλῆρας;
 Ἀφήστε τὴν ὀσθῆ κάλπης τὸν ἀγῶνα
 νὰ τρέχῃ μὲ τὰ τέσσερα δρομαίαι,
 και στήσετε ψῆλὰ ἑστὸν Παρθενῶνα
 τῶν μακρῶν Βουλγάρων τὴν σημαία.

Γνωρίζετε τὴν γῆν τῆς τεμπελιάς,
 τῆς φλόας, τῆς Κορδόνας, τῆς Ἑλῆρας;
 Ἐν μέσῳ τῆς θυελλῆς τῶν ἀγῶνων
 ἀφήστε τῆς τὴν κάλπην γιὰ τιμὴ,
 κί' ἐκείνη μὲ τὴν κάλπην τῆς και μόνον
 γνωρίζει τοὺς ἐχθρούς νὰ πολεμῇ.

Ὅταν ὁμως, παροδῆται,
 δίχως κάλπην τὴν ἰδῆτε,
 ὅταν δὲν τὴν συκινῆ
 και τῆς κάλπης ἡ φωνὴ
 κί' ὄπω: σήμερ' ἄδραχνῇ.

Ὅταν ἡ μουφλοῦζα πλέον
 πάνοπλος σὰν Ἀμαζῶν
 διὰ λόγων θαρραλέων,
 κἂν ἐμμέτρων, κἂν πεζῶν,
 δὲν πηδῆ ὅτ' ἀ τμήματα.

Τότε διασπῆσθε τὰ
 τῶν Στρατῶν τῆς τὰ λιμπρέτα
 και ἀνδραγαθήματα.

Ὅταν παθαιμένοι φάσμα
 σ' ἕνα τμήμα δὲν εἰσῶση,
 μοιρολόγια πλέον τότε
 φάλετέ τῆς, πατριῶται,
 και τὸ κύκνειόν τῆς θάμα
 βάλτε τὴν νὰ τραγουδήσῃ.

Ὅταν ἡ ψηφορορία
 γίνεται σαχλὴ και κρούα,

μ' ὄλη τὴν φιλοπατρία
 πᾶσι κάθε σωτηρία.

Κί' ἂν τὴν ἴδῃτε νικηφόρον μὲ κοντοὺς χρυσῶν λαθάρων
 στίφην νὰ κτυπῆ βαρβάρων,
 δίχως ἐκλογῆς φωτιά, σανιδιάς και Παρλαμένο
 κάθε τρόπαιον γι' αὐτὴν θῆναι κί' ἕνα φαλιμένο.
 Μόνον τῶν καλῶν ἡ νίκη γιὰ τὴν Γεωμοσύνη θῆναι,
 και μ' ἐκείνη δὲν ρεβᾶται μιά γιὰ πάντα νὰ ξεκάνῃ.

Τραγοῦδρα νίκης φετεινᾶ ἑστὸν Λάμπρο τὸν Καλλιφρονᾶ.

Π. — Ποίας ἐκλογῆς ἡμέρα
 και τί σάχλα, βρὲ τοιλιᾶ...
 δὲν μὲς τρώμαξες μαχίερα,
 δὲν ἡκούσθη πιστολιά.

Ἐκλογὴ μεγάλης νύστας,
 ἕνα κάκιστον σημεῖον
 εἰς πολλοὺς ἀγρόπυους μύστας
 τῶν θεσμῶν μας τῶν τιμίων.

Κί' ἡ πατρίς ἀποσταμένη
 κύτταξ με σχισιά,
 κί' ἦταν ἡ συφοριαμένη
 σὲ μίαν ἀρ' ἀπελιπίσι.

Κί' ἔλεγε ἑστὸς ἀπαθεῖς,
 ἐγγραμάτους κί' ἀμαθεῖς:
 πάρετε τὸ μακρὸ βόλι.

Μὲ μιά τέτοια δρᾶσι φόρα
 πῶς θὰ πάρετε τὴν Πόλι,
 πῶς θὰ πάρετε τὴν Σόφρα;

Πλὴν ἐμεῖς, βρὲ Φασουλῆ,
 πάντ' ἄς λησμονήσωμεν,
 κί' ἕναν ὕμνον εὐμελῆ
 νίκης ἄς τοῖσιώμεν.

Πάντα με περνοῦν οἱ χρόνοι
 μὲ νταουλι και ζουρνᾶ...
 ζῆτω πάλι τὸ Κορδόνι,
 ζῆτω τοῦ Καλλιφρονᾶ.

Ἐφώναξαν και τὰ κορίτσια γιὰ τὸν Λάμπρο τὸν λαμπρό,
 ποῦ τὸν ἔλενε πρὸς τοὺς ἄλλοις κί' ὑποψήφιο γαμπρό,
 και χωρὶς καμμιά φωνάρα
 και χωρὶς καμμιά κραυγὴ
 ἔλεγαν ἡ Κορδονάρα
 δίχως ἄλλο πῶς θὰ βῆ.

Κί' ἔσκουζαν αὐτοὶ κί' ἐκείνοι
 μὲ ψυχῆς μεγάλο πόνο
 ὁ Λοντρέζος πῶς θὰ μείνῃ
 μὲ τῆς ἀμαξάδες μόνο.

Δύο κορδόνα σήμερα, ζυλίενη πατριῶτων,
 ψάλε και χειροκρότε.
 Κορδόνι τῆς ρεπούμπλικας και τοῦ Μαυρομιχλῆ,